

Nejdříve jim sníží věk pro možnost volit, poté sníží věk pro výkon vojenské služby a šup na frontu. Politolog odhalil co znamená „Soupis branců“ a co prošlo bez pozornosti

- editor007 | 23. dubna 2024

ČESKO / EU: ROZJEZD ZDENKA ZBOŘILA „V této souvislosti mne ale také zaujalo nadšení mladých lidí v některých evropských zemích pro snížení věku voličů na šestnáct let. Předpokládám, že i to by mohl být nový limit pro výkon vojenské služby, anebo jen dodatek k ‚administrativnímu‘ soupisu branců,“ komentuje politolog Zdeněk Zbořil nejnovější schválenou pomoc Ukrajině.

Tak tedy, americký Kongres nakonec schválil pomoc pro Ukrajinu za 60 miliard dolarů. Tanečky skončily. Na jak dlouho válku ještě tedy vidíte?

Podle ČT a dalších českých TV, které nás informovaly o všem, co se ve Washingtonu v těchto dnech dělo, to vypadalo, že to ještě bude trvat tak dlouho, dokud na to budou dohlížet předseda vlády ČR a jeho „tři králové“, kteří jej na cestě do Spojených států doprovázeli. Sice to vypadalo, že se o termínu bojů na Ukrajině a v jejím okolí dohadovali kongresmani a senátoři, ale většině českých expertů, kteří v těchto souvislostech vystupovali na veřejnosti, se zdálo, že válku už nebudou rozhodovat ofenzivy a boje o podzemní pevnosti a velká města, polní tažení na územích přeoraných protitankovými minami, tankové střety těch nejlepších strojů „západní“ provenience a „ruského šrotu“ uskladněného snad už z let druhé světové nebo alespoň studené války. Také začalo docházet k masivnímu sestřelování ruských bezpilotních zařízení, a jak si všimli mnozí čeští konzumenti českých dezinformačních médií, často ve větším počtu, než bylo těch, kterým se podařilo vzlétnout. Ukrajincům bylo odmítnuto nakoupit si famózní americké F-35, trochu bylo obtížné sehnat na evropském trhu dostupnější F-16, ale zato se autoritám českých ministerstev podařilo sehnat peníze na munici a střelivo, kterých se ještě před několika měsíci nedostávalo ani systematicky likvidované armádě Ruské federace. Na Ukrajině se objevily i další problémy v zásobování vojenských částí, ale zdá se, že v posledních dnech a týdnech se v tomto ohledu situace podstatně zlepšila. Těch slíbených více než 60 miliard USD ze státního rozpočtu USA, a předpokládejme, že něco přihodí i další spojenci, vypadá z hlediska ukrajinských politiků a generálů nadějně, i když si dovolím předpokládat, že se s touto částkou bude hospodařit hospodárněji než s půjčkami a dary Ukrajině v posledních dvou letech. Dovolím si proto myslet, že válku, o které zde mluvíme, neukončí větší nebo menší objemy zničeného železa, ale především lidský materiál, kterého se může oběma stranám začít nedostávat. Na ukrajinské straně by mohly pomáhat „administrativní soupisy“ branců obou pohlaví, a dokonce i po Evropě zatoulaní běženci z Asie a Afriky. Na ruské straně by to mohly být žoldnéřské armády verbované tam, kde je početná lidská síla ještě schopná mobilizace.

V této souvislosti mne ale také zaujalo nadšení mladých lidí v některých evropských zemích pro snížení věku voličů na šestnáct let. Předpokládám, že i to by mohl být nový limit pro výkon vojenské služby, anebo jen dodatek k „administrativnímu“ soupisu branců.

Takže, ptáte-li se – jak dlouho ještě, pak nemusíme být proroky a čestně prohlásit, že tomu bude tak, jak si budou neviditelní hybatelé lidskými osudy přát, a jak si viditelná gerontokracie bude myslet, že je to možné.

Náš parlament jednal o migračním paktu. Eurokomisařka Johanssonová ještě před začátkem jednání „pomohla“ vládě ujištěním, že povinné kvóty v paktu nejsou, nicméně „povinná solidarita“ ano. Jak se v tom tedy vyznat?

Je to sice velké téma dnešních dnů, ale zdá se mi, že řeči o něm vedou lidé nedůvěryhodní, a to jak ti, kteří mají přístup do mediálního prostoru, tak ti, kteří mají moc a sílu prezentovat a měnit svá a institucionální rozhodnutí. Navíc je veřejnost zavalena množstvím dutých slov, která sice mocně zní, ale nic neznamenají. Stále se ale opakují, až se stávají bezvýznamnými, stejně jako jsou bezvýznamní ti, kteří jimi veřejný prostor zahlcují. Není v silách jednoho člověka hledat v nich jádro sdělení, ale asi je to pravým účelem této slovní mlhy. „Povinná solidarita“ je tak neuvěřitelně bezobsažný blábol, že by měl být pro každého, kdo jej použije, jízdenkou nebo raději letenkou směrem nepaměti do propasti. Verbální prostoduchost, tak úzce spojená se zbabělou zlotřilostí, není jen vadou na kráse jedné eurokomisařky, ale dokonce snad i nedůstojným zveřejňováním podobně chaotických výkonů myslí. Pokud nejde o tajný plán destrukce vložený do předvolební evropské diskuse tajnými agenty z The Voice of Europe...

Co říci na to, že evropská politička takto zasáhla do naší parlamentní rozpravy? Explicitně a promyšleně, adresně.

Ano, už jsem na vaši otázku odpověděl. Bylo to nejen záměrné a promyšlené. Bylo to také i hloupé, a to je snad ještě horší. Nejde jen o jednu komisařku, ale i o to, jaký název její funkce má. Paní Johanssonová možná neví, co to byla vláda bolševických komisařů v dvacátých letech 20. století, ale alespoň jedno jméno komisaře pro národnostní problémy bychom jí mohli připomenout. Jmenoval se Josef Vissarionovič Stalin a jeho funkce byla „komisař pro národnostní otázky“. Této funkci se věnoval i později velmi důkladně a pod jeho patronací vznikla „Ústava vítězného socialismu“ v roce 1936. Její podstatnou součástí byly nové hranice sovětských republik a vynucování si „povinné solidarity“ různých národů a národností na území SSSR. Je až neuvěřitelné, jak triviálně se historie může opakovat a jak podivné neosobnosti o tom nemusejí vědět.

Pokud jde o migraci, Viktor Orbán razí teorii, že levicové evropské strany migranty chtějí, protože poté, co se stanou občany, volí je. Je to správná úvaha?

Doporučuji být opatrnější při používání pojmů, nebo spíše pojmenování pravice a levice. Je to spíše žurnalistická výpůjčka než politologický pojem a na celém světě, ale i v Evropě, se tyto pojmy používají odlišně. Já v Orbánově výroku slyším sice důraz na maďarský konzervativismus, ale také echo Trianonu a připomenutí toho, jak byla uherská část, rakousko-uherského impéria okleštěna z vůle evropských velmocí. Proč přišla o velkou část svého území, které dokázala několik století uhájit před expanzí Osmanské říše? Bylo to více než 72 % území a okolo 25 % maďarsky hovořících obyvatel, kteří dodnes žijí za hranicemi Maďarské republiky a často už jako držitelé dvou dokladů o své národní totožnosti. Pokud jde o Orbánův celoevropský pohled na migraci, ten je těmito historickými okolnostmi podstatně ovlivněn. Jen pro srovnání si uvědomme, jaké nesváry a nekonečné konflikty jsou i ve sjednocené Evropě stále i svěží a zelené. A to nemusíme v této souvislosti obracet svou pozornost jen na Ukrajinu.

Každopádně, Orbán to pronesl na konferenci NatCon v Bruselu. Setkání pravicových sil bylo ovšem narušeno místním starostou a policií, která akci chtěla ukončit. Vzbudilo to pobouření dokonce ze strany belgické vlády. Budou si příště ti, co chtějí omezovat svobodu slova, dávat pozor?

Ano, to je opravdu skandální událost a pan starosta asi ani netuší, jaké nehoráznosti se dopustil. Ale už se stalo, a jak říká lidová moudrost, nedá se to odestát. Státy střední a východní Evropy, snad s jedinou výjimkou, kterou je Česká republika, jsou velmi senzitivní k projevům „západní arogance“.

Bruselský starosta se mohl rozhlédnout třeba jen po Evropě a uvědomit si, že Brusel není normou chování. Ačkoliv i tam mají svou historickou zkušenost s lidovým povstáním v roce 1830, ze kterého se zrodilo Belgické království, ale také brutální koloniální režim v Belgickém Kongu. Byla to jedna z nejodpornějších epizod evropského koloniálního imperialismu 19. století. Asi nechtěně nám pan starosta tento dějepis připomněl a nemusel by se divit, kdyby někdo v Evropě začal uvažovat o nějakém jiném politickém centru, které nemá tak krvavou minulost.

Diskuse o umění bývají kultivované, nicméně v Událostech, komentářích ČT se to poněkud zvrhlo. Sochař David Černý a galeristka Foltýnová se při odchodu ze studia posílali, s prominutím, do prle. O čem to vypovídá?**

Nevím, proč dělat panu Černému statistu okolo jeho extravagancí. Má svůj charakteristický pohled na kulturu a uměleckou tvorbu. A také své mecenáše, kteří jeho práce chtějí honorovat. Problém ale není v panu Černém a jeho letadlech na obchodním domě na Národní tř., nebo v Entropě z roku 2009, jako v „Evropě bez bariér“ (trochu připomínající budovatelskou mapu československých pětiletok na Expu 58, právě v Bruselu), ale tom, že někdo někde potřebuje hovořit o tom, co už je oceněno jako přijatelné a žádoucí. Nemělo by se proto nadávat na pianistu, když špatně hraje piano. Viníkem neúspěchu nebo slávy je někdo jiný.

Uvedení knihy Spiknutí - Pokus o odstranění prezidenta ČR vyvolává emoce. Vadí podle vás, že akce založená na knize o Miloši Zemanovi s účastí jeho, kardinála Duky a Jiřiny Bohdalové se uskutečnila v Arcibiskupském paláci?

To je asi to poslední, co by mělo na této akci vadit. Zřejmě, domnívám se, měli vydavatelé a autoři na paměti zuřivé útoky na dvě přednášky profesora Petra Piňhy, kvůli kterým chtěli „věrní katolíci“ něco naprášit na kardinála Duku, pokud se nemýlím, dokonce ve Vatikánu.

V tomto případě mne nezajímá, kde k prezentaci této knihy došlo, protože nemám v úmyslu knihu, kterou jsem dosud nečetl, nejen ztracovat, ale ani ji předem považovat za hodnou dávat na seznam Koniášova „Klíče kacířské bludy k rozeznání otevírajícího...“ Téma mne samozřejmě zajímá, protože se jedná o významnou událost z nedávných dnů domácích politických intrik, o kterých se domnívám, že se mohou opakovat. Ať už se budou týkat Petra nebo Pavla.

[ZDROJ](#)